

La biografia de Tomàs Pou Viver inclou noms destacats de la història més recent de Catalunya, en especial del camp jurídic i arquitectònic, ja que ell ha centrat la seva carrera en el dret administratiu i urbanístic.

“El dret administratiu”, ens comenta, “col·labora molt a formar la gent, perquè hi ha qui pensa que no pot enfrontar-se a l'Administració i això mai no ha estat cert. També hi ha altres que pensen que el jutge sempre dona la raó a l'Administració, cosa que tampoc és correcta. Tots els departaments de l'Administració estan sotmesos als tribunals.” De ben segur que aquests plantejaments erronis li han arribat molt sovint al despatx, atès que, pel que ens explica, té clients amb problemàtiques molt variades: “Ciutadans a qui expropien un terreny per a construir-hi una carretera i els paguen un preu que no és el que hauria de ser; una persona que vol demanar una autorització de farmàcia i no coneix els passos a seguir; algú que rep una liquidació de l'impost de plusvàlua i la vol impugnar, etc.” Ara bé, “dintre del dret administratiu m'he dedicat bastant a l'urbanisme i, com que sempre he tingut una visió idealista de la professió i m'ha motivat més defensar l'interès col·lectiu que no el particular, he format part d'equips que preparaven plans d'urbanisme. Així he col·laborat en els plans de Palma de Mallorca, Múrcia, Vic...”

Respecte a aquest darrer, dels anys 70, ens comenta que “va ser premonitori del Pla general metropolità. Vaig treballar amb l'arquitecte Solans i amb l'economista Lluch.” En el pla de Palma de Mallorca del 1968, per la seva banda, va participar-hi un altre gran arquitecte, Ribas Piera, que “va ser el primer que va crear un equip multidisciplinari format per un economista, un sociòleg, un enginyer de camins, un advocat i d'altres. Ell sempre ha cregut molt que els plans d'urbanisme han de ser multidisciplinaris i jo també ho penso, perquè jo no puc dominar l'arquitectura encara que sàpiga d'urbanisme, ni un arquitecte té prou coneixements per redactar una norma tot i que coneixerà molt bé l'urbanisme, etc.”

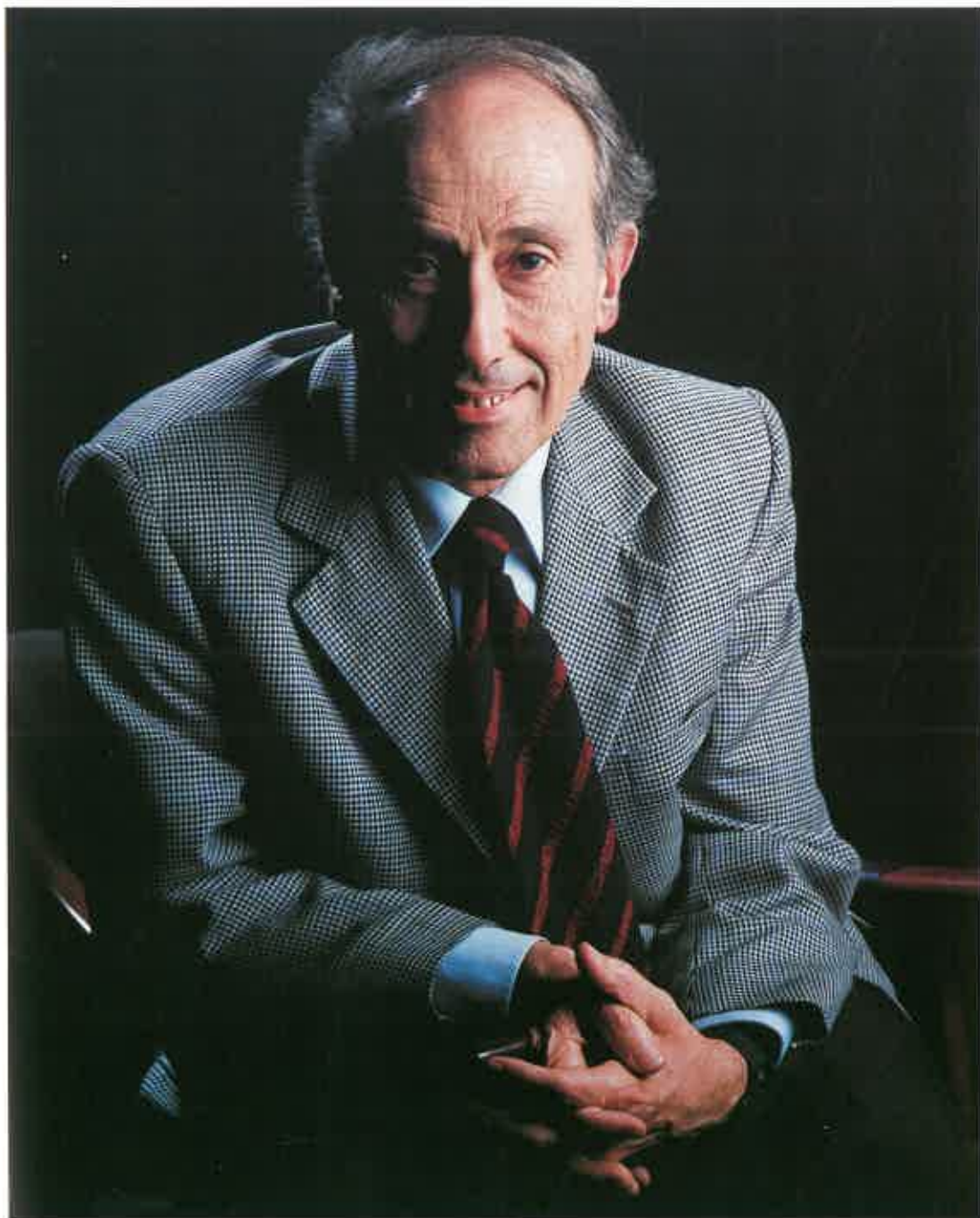
Anys enrere, es van utilitzar els plans d'urbanisme per introduir normes sobre temes que llavors eren nous: “Nosaltres vam incloure normes en defensa dels minusvàlids i del medi ambient quan encara no hi havia lleis sobre aquests aspectes però l'urbanisme ho pot fer perquè imposa condicions a les edificacions, als usos industrials i a altres tipus de construcció. Això em va merèixer el premi Fundació Joana Tolrà 1983.” Se'l pot considerar un pioner quant a evitar les barreres arquitectòniques? “Segurament no vaig ser l'únic però sí que, des del primer dia, vaig introduir normes per evitar barreres, i vaig contribuir a crear una inquietud social, que ha derivat en unes lleis obligatòries per a totes les edificacions actuals. Aquestes normes ja estaven contemplades en plans com els de Tortosa, Campdevàrol, Ripoll, la Seu d'Urgell, etc.”

Retrocedim uns quants anys i analitzem el camí que ha dut en Tomàs on és ara. Dels mestres que ha tingut li vénen molts noms al cap -Rafael Entrena, Jesús González Pérez...- i la conversa s'atura en un d'ells: “Manuel Ballbé, catedràtic de dret administratiu, que llastimosament va morir en plena joventut. Va ser un jurista de talla excepcional que va fer la Llei de la jurisdicció contenciosa i administrativa el 1956, una

lleï que s'ha mantingut fins ara. També va redactar la Llei de procediment administratiu del 1958 que no es va haver de modificar fins al 1992. Igualment va contribuir a fer la Llei del sòl, que va suposar el despertar de l'urbanisme. A més a més va fer altres lleis secundàries. Des d'una vessant pedagògica, explicava el dret amb gran senzillesa, sentit comú, lògica i amb uns coneixements sòlids del dret romà.” I conclou: “És un dels juristes importants que hi ha hagut a Catalunya en aquest segle.” Durant la carrera, “vaig tenir la sort d'estar 2 o 3 anys amb Agustí de Semir, que es va dedicar molt a la política i em va ficar al cap la idea que el dret civil és la branca més important del dret.” Influint per aquesta visió, va passar deu anys de passàntia amb un il·lustre coneixedor del dret civil: “Vaig fer la passàntia amb Pintó Ruiz. Aquesta ha estat l'època de la meua vida durant la qual he après més, perquè fer de passànt vol dir viure els problemes i els plets quan l'altre decideix, per tant és una postura molt formativa. Pintó no es dedicava al dret administratiu sinó al civil, però qui coneix el civil és qui realment coneix el dret, donat que molts problemes de les branques administrativa, tributària o penal tenen la seva base en el dret civil, que és la teoria general del dret.” La relació encara continua: “A vegades li passo una nota fent-li una consulta i ell me la contesta.”

En Tomàs té una anècdota viscuda uns 5 o 6 anys després d'acabada la carrera: “Jo he fet una cosa que ha fet molt poca gent, que és tornar a la facultat per escoltar de nou els professors que havia tingut. Em vaig adonar que aquests professors deien moltes més coses de les que jo em pensava quan era estudiant.” I amb el temps s'ha trobat que “cap jurista se sap la llei de memòria, però quan llegeixes amb passió i il·lusió una llei important l'acabes recordant perquè la vius. El bon jurista sap el que la llei ha de dir i el que no dirà. Jo vaig intervenir en la redacció de la Llei del contenciós administratiu de 1998, però me la sé perquè la visc, no perquè me l'apregui de memòria.” Aquest advocat també és autor d'articles periodístics i especialitzats sobre dret urbanístic, de manera que és la persona idònia a qui preguntar per què el llenguatge dels advocats resulta tan poc entenedor: “Perquè no hi ha altre remei per poder ser precisos. Si no fóssim precisos, la llei no serviria. Per posar un exemple, la gent parla de ‘trencar un contracte’, i això tant pot significar que el contracte no ha estat mai vàlid com que deixa de ser vàlid a partir d'aquest moment. En el primer cas els advocats diem que el contracte és nul; en el segon, que el contracte és anul·lable.” Però el col·lectiu de juristes té una altra dificultat: “Hi ha el problema d'interpretar les lleis. Les lleis regulen situacions però cap d'elles no és tan perfecta com per poder regular-les totes i menys les futures. Al Codi civil hi ha un article que parla de com interpretar les normes jurídiques i diu que s'ha de fer en funció de l'esperit i la finalitat de la llei. Totes les lleis tenen uns preàmbuls que expliquen amb quin objectiu es dicten.”

La trajectòria professional d'en Tomàs Pou també inclou la docència a nivell universitari i el càrrec de secretari general tècnic de la Conselleria de Governació en temps del president Tarradellas, tasca que el va dur a esdevenir correddor dels primers decrets de traspassos a la Generalitat abans de la Constitució.

“El dret administratiu col·labora molt a formar la gent, perquè hi ha qui pensa que no pot enfrontar-se a l’Administració i això mai no ha estat cert”

Tomàs Pou - Barcelona (Barcelonès)